

2. Мирошніченко В. І. Реформування освіти Полтавської області у контексті Болонського процесу / В. І. Мирошніченко. // Європейський вектор української освіти: зб. наук. праць. – Полтава : АСМІ, 2008. – С. 7–12.

3. Практикум з педагогіки : навч. посіб. / [за заг. ред. О. А. Дубасенюк, А. В. Іванченка]. – [4-е вид.]. – Житомир : Житомир. держ. ун-т, 2005. – 482 с.

НАЦІОНАЛЬНА ІДЕНТИЧНІСТЬ МАЙБУТНІХ ЕКОЛОГІВ

*О.О. Корж
м. Полтава, Україна*

На сучасному етапі історичного розвитку освіта і наука постає перед необхідністю пошуку шляхів вирішення проблеми бездуховності та виховання почуття національної ідентичності, зокрема, виховання у сфері взаємодії з природою. Головним завданням вищої освіти є орієнтація її на загальнолюдські культурні цінності, прилучення студентської молоді до національних джерел духовності, формування у неї національної ідентичності. Перехід суспільної свідомості до розуміння необхідності забезпечення взаємоузгодженого, гармонійного розвитку суспільства і природи потребує нової системи цінностей у ставленні людини до природного оточення, до життя, до самої себе. Гуманізація змісту природничих знань, що надають молодим екологам, наближення їх до сфери моральних норм є одним з пріоритетів у справі виховання почуття національної єдності [1, С.20].

Важливого значення набуває виховання в майбутніх екологів почуття національної ідентичності, адже природа традиційно визнається одним із найвпливовіших чинників освіти і виховання. Використання її з виховною метою дозволяє ефективно вирішувати багато педагогічних проблем, в числі яких виховання національної ідентичності є однією з найбільш важливих для України. Підготовка майбутнього еколога за принципами національної ідентичності та раціонального природокористування збагачує молодь знаннями про природне і соціальне оточення, формування науково– обґрунтованого, етично та естетично визначеного ставлення до своєї держави. Юність визначається як сенситивний період навчання та формування світогляду, виховання почуття національної ідентичності [2, С. 4].

Окрім фахових знань, умінь і навичок, майбутній еколог має володіти загальною культурою, розумінням соціальних наслідків своєї діяльності, світоглядними орієнтирами та духовними цінностями. Саме така творча особистість необхідна сьогодні для ефективного здійснення розбудовчих процесів в Україні.

Засобами формування національної ідентифікації в стінах вищого навчального закладу є, насамперед, навчальні дисципліни, тому було розроблено і введено дисципліну «Українська національна ідентичність», що дає можливість збагатити духовний світ особистості, формує найяскравіші риси громадянина, інтелігента, представника свого народу. Тільки такі представники народу, котрі пишуться його історією, культурою, мовою, спроможні досягнути надбання загальнолюдських цінностей і стати висококваліфікованими фахівцями.

Дослідження здійснювалося на початку та в кінці формувального експерименту. Пропонована навчально- виховна програма «Українська національна ідентичність» підтвердила свою ефективність. Результати контрольного зрізу засвідчили, що у студентів відбулися суттєві позитивні зміни у всіх структурних компонентах національної ідентичності. Так, кількість студентів з низьким рівнем національної ідентичності зменшилася з 35,5% до 7%, із середнім – з 35,4% до 23,2%, а з високим рівнем збільшилася з 35,3% до 70,6%. Порівняльний аналіз динаміки рівнів національної ідентичності студентів засвідчує перевагу розробленого змісту і методики формування національної ідентичності молоді екологів засобами навчально - виховної дисципліни у навчально-виховному процесі вищого навчального закладу.

У процесі дослідження встановлено, що успішне формування рівня національної

ідентичності студентів забезпечує орієнтація їх на ідеал сучасного еколога, як носія, окрім фахових знань, умінь і навичок, рис громадянина України.

Література

1. Зякун Т. Особливості формування національної свідомості молоді на сучасному етапі державотворення [Текст] / Т. Зякун // Рідна школа. – 2006. – №5. – С.19–23.
2. Москвичов С. Про предмет екологічної психології [Текст] / С. Москвичов // Практична психологія та соціальна робота 2000.- № 1.- С.4-6.

ОСОБЛИВОСТІ ЗАСТОСУВАННЯ ДИДАКТИЧНИХ ІГОР ПРИ ВИВЧЕННЯ ТЕМИ «КОРОЗІЯ МЕТАЛІВ» У КЛАСАХ ХІМІКО-БІОЛОГІЧНОГО ПРОФІЛЮ

*В.В. Корнієнко
м. Полтава, Україна*

На сьогоднішній день практично кожен учитель хімії застосовує у своїй діяльності нетрадиційні форми навчання школярів. Це пов'язане із становленням нового стилю мислення вчителів, що орієнтуються на ефективне рішення освітньо-виховних задач.

Давно визнано, що гра займає значну частину життя дитини. Ще у вісімнадцятому столітті Ж.Ж.Руссо писав про те, що для того, щоб пізнати та зрозуміти дитину, необхідно спостерігати за її іграми. На відміну від дорослих, для яких природнім середовищем є мова, природним середовищем для дитини є гра та різноманітна діяльність.

Крім того, гра створює особливі умови, за яких розвивається творчість учнів. Для навчання дуже важливо те, що гра є класичним засобом навчання дією. В ній органічно закладена пізнавальна задача та відчувається самотійний пошук знань.

За визначенням, гра – це вид діяльності в умовах ситуацій, спрямованих на відновлення та засвоєння суспільного досвіду, в якому складається та удосконалюється самоуправління поведінкою [1].

В структуру гри як діяльності органічно входить ціле покладання, планування, реалізація мети, а також аналіз результатів, в яких особа повністю реалізує себе як суб'єкт. Мотивація ігрової діяльності забезпечує її добровільність, можливість вибору та елементи змагальності, задоволення потреби у самоствердженні, самореалізації.

Основна задача ігор складається з підвищення ефективності навчання за рахунок збільшення інтересу до уроку та придання йому емоційного забарвлення. В залежності від навчально-виховних задач ігри доречні як при поясненні нової теми, так і при закріпленні, повторенні, узагальненні, контролі знань учнів, а також у позакласній роботі.

Так як, більшість сучасних школярів не бажають вивчати даний предмет через його складність, незрозумілість і більш ніж того переконані, що хімія їм не потрібна і не знадобиться у майбутньому доцільно використати гру, як одну з найцікавіших і найефективніших форм, що сприятиме формуванню зацікавленості до її вивчення.

Прикладом такої гри при вивченні теми «Корозія металів є гра «Вірю – не вірю». Її краще всього проводити для закріплення вивченої теми, тобто в кінці уроку [2].

Підготовчий етап. Клас заздалегідь ділиться на три групи – команди. Домашнє завдання для кожної з яких – придумати назву та обрати капітана.

Хід гри. Учитель зачитує питання гри. Для того, що відповісти на дане питання, у кожної команди є 0,5 хвилини. Та команда, у якої готова відповідь, подає сигнал (піднімає руку) та з дозволу вчителя дає відповідь у формі «Так» або «Ні» і обґрунтування своєї думки. Якщо відповідь даної команди правильна – отримує 1 бал, якщо ні, а хвилина не закінчилася у інших двох команд є можливість продовжити обговорення та спробувати відповісти правильно. Якщо вірна відповідь так і не буде дана жодною командою, питання знімається. Вчитель записує бали, в кінці рахує та визначає команду, яка отримала перемогу.

Питання гри

1. Металічний тип зв'язку характерний для металів. (Так)
2. Корозія – це самочинне руйнування металів і сплавів унаслідок їх взаємодії з